

IMATGES

40
CTMS.

Any 1 • Núm. 1

11 de Juny 1930

SETMANARI GRÀFIC D'ACTUALITATS BARCELONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ LLIBRERIA CATALONIA PLÇA CATALUNYA 17

Després de l'obligada visita a la seva granja, el senyor Maluquer i Viladot agafa el cotxe i se'n va a complir la seva laboriosa tasca de president de la Diputació...

(Foto Cases)

(Vegl's informació en les pàgines interiors)

Petromax

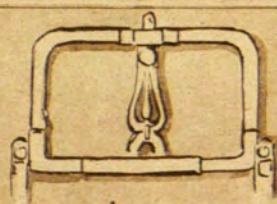

El sol que
mai es pon
Allumatje independent
conegut arreu

Corona

La cuina ideal
a gas de benzina
sense pressió.

La darrera
novetat.

Deritjo agents.

POHO

FLUID

Per peus
adolorits

Per
Fiblades
D'insectes

J. Hapsonanikij.

Exigeixi les lletres y
acreditades marques

CATAPLASMA DEL Dr. LLENAS

pasta
antiflogística
del Dr. M. Llenas

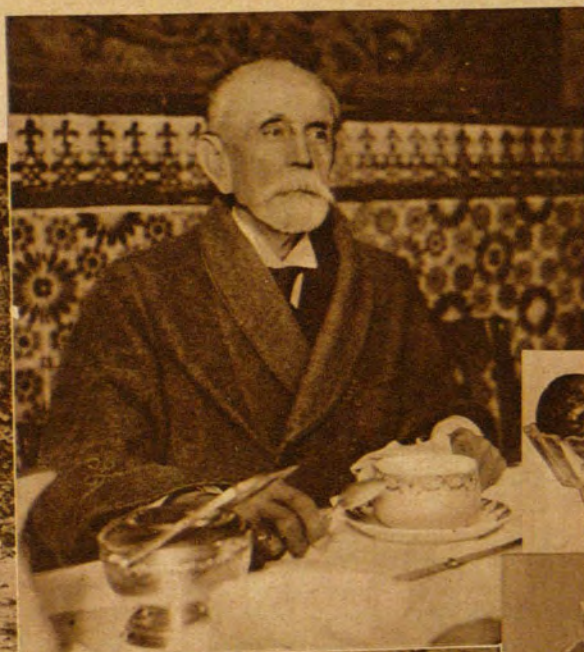
Garantitzats
amb la seva signatura

Dipositari general per Espanya, Portugal i Colonias
A. KLAEBISCH Claris 69, 71, A^{ta} 858 Barcelona.

Don Joan és matiner. A dos quarts de nou, ja el tenim davant del seu desdijuni...

El paó més senyorial de la Granja, que és tot ferestegot, el rep sense una ombra de reserva...

EL SENYOR JOAN MALU- QUER I VILADOT, PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ, JARDINER I AVICULTOR

La gent ha bastit una mena de llegenda de vellúria a l'entorn de la persona de Don Joan Maluquer i Viladot. Aquesta gent que parla de la vellesa del president de la Diputació és, naturalment, una gent que no ha vist mai de prop ni ha parlat mai amb aquest home jovial que es diu Don Joan Maluquer.

Seixanta cinc, setanta cinc o vuitanta... què hi fa? La característica del president de la Diputació és la jovialitat. Ell, amb els seus anys, és molt més jove que d'altres que no han depassat la quarantena. És jove d'esperit. És optimista. És un home franc. Us fa l'efecte d'un gran infant, d'un infant amb barba blanca, d'un adolescent immensament bo, enamorat de la naturalitat i de la senzillesa.

Una vida casolana

Com passa el dia el senyor Maluquer? El lector es pensarà probablement que la jornada de treball del president de la Diputació es deu assemblejar a les jornades habituals dels homes públics, la vida dels quals ens han explicat les revistes madrilenyes. Doncs, no. La vida ordinària de Don Joan Maluquer és molt diferent de la

Un cop d'automòbil, i cap a la seva finca de Càn Casanovas...

... Després surt a la galeria a dir quatre coses tendres al seu «periquito»...

que pugui ésser la de qualsevol polític important de Madrid. Tenim l'orgull de presentar el president de la Diputació sota un aspecte completament nou, sota un caire inèdit per a l'opinió que l'admira, que l'estima i que el respecta. Presentem un Don Joan Maluquer i Viladot, jardiner i avicultor. Però no un simple «amateur» que s'entreté a regar els geranis dels testos de l'eixida o les clavellines del balcó, sinó un perfecte professional, un veritable tècnic de la jardineria i de l'avi-

«—Avui, les oques
s'han portat bé...

vendria per res del món, car hi té una granja avícola que val un tresor i que és la nineta dels seus ulls.

Comença el dia...

Don Joan és matiner. Es lleva a les vuit, es banya, fa la seva *toilette* i s'asseu a la taula del menjador a prendre el seu des-
dejuní: una truita a la francesa i un yogourt. Déu n'hi doret! Ell diu que és l'hora que menja més a gust. Després llegeix una estona la premsa local (està subscrit a tots els diaris barcelonins) surt una mica a la galeria de casa seva a dir quatre coses tendres i afectuoses al «periquito» de casa. A les deu en punt puja el xofer de la Diputació i li diu que el cotxe és a baix. Don Joan aleshores baixa l'escala amb la seva agilitat habitual, puja a l'automòbil i se'n va a la seva finca de càn Casanoves fregant-se les mans de satisfacció a l'esperança de trobar que haurà augmentat la família dels coloms, dels ocells exòtics, dels paons reials, de les oques, de les gallines de raça o dels «periquitos».

La visita a la Granja

Car ha de saber el lector que Don Joan Maluquer té un criader

admirable d'aquests animalons i que aquest any s'ha venut més d'un centenar de «periquitos» als ocellaires de Barcelona. Els «periquitos» fan el niu rosegant un tronc, fins a fer-hi un forat prou gran per encabir-s'hi ells i els petits. Doncs bé. Penjats dintre la considerable gàbia destinada a aquests ocells es veuen una infinitat de troncs foradats on les parelles de «periquitos» han establert llurs nius. Quan arriba Don Joan, la masovera va a donar-li allò que en termes militars en diríem «la novetat».

— Hi ha tants ous d'oca, aquelles dues gallines no han post, el gos està millor, hi ha un papagai refredat, etcètera, etc.

El primer que fa, en arribar, és agafar blat de moro i unes quantes fulles de col i anar-se'n al tancat on hi han les dues dotzenes de gallines blanques. En veure'l hi ha una gran voleiadissa d'aviram i en un obrir i tancar d'ulls Don Joan es troba rodejat de coloms i gallines. Adhuc el paó més senyorial de la Granja que és tot ferestegot amb les visites, rep a Don Joan, amablement, sense l'ombra d'una reserva.

Després fa la seva visita quotidiana als «periquitos» i als altres ocells (de deu o dotze races diferents) i visita els jardins observant amb satisfacció que la seva obra ofereix un aspecte brillant. Amb un bastonet que ell mateix recull de terra o s'arranja arrencant-lo d'un arbust, Don Joan encamina les magnífiques oques de la finca cap a llur tancat especial i elles xino xano, tot cridant amb unes exclamacions que el mateix poden ésser d'aprovació que de protesta, fan el seu camí...

President de la Diputació

Cap a les onze, Don Joan es retira. La masovera l'acompanya fins a l'escala de la finca. Puja al cotxe. El xofer dona la volta al gran edifici de l'Hospital de Sant Pau, molt a la vora de la finca, i en deu minuts deixa a Don Joan a la Plaça de Sant Jaume. A la porta del Palau de la Generalitat un mosso d'esquadra es ídem i saluda militarment. El president de la Diputació comença la jornada oficial...

DOMÈNEC DE BELLMUNT

Una mica de blat de moro i de fulles de col per a les gallines blanques...

cultura, molt considerat entre els jardiniers i ocellaires de casa nostra.

Don Joan, això, sí, és un home eminentment casolà, adora la família li agrada passar unes hores de la vetlla al costat dels seus germans, dels seus fills i dels seus néts, i aleshores no vol sentir parlar de política ni d'affers de cap mena. Aleshores escolta la ràdio, llegeix diaris i revistes gràfiques, explica rondalles als seus néts, és a dir, es consagra completament a la família. Un dia a la setmana, però, surt invariablement de Barcelona i procura fer un viatge que li serveixi de repòs i d'esplai a la vegada. Les seves aficions i els seus deures de president de la Societat Canàl d'Urgell el porten generalment a Mollet-rusa i Artesa de Segre, poble d'on és fill i on encara té la casa pairal i una propietat que Don Joan no es

La parella d'oques es resignen, no sense protesta, a seguir el camí que els indica el Sr. Maluquer...

CINEMA

AL·LELUIA

Un film negre

interpretat per actors negres anònims, en el qual tracta de suggerir, per la cançó i per la imatge, la vida del negre americà, de les seves supersticions i dels seus rites.

«Al·leluia», donat ja a Amèrica, Anglaterra i França, i que segons sembla podrem admirar aviat ací, s'ha emportat una gran majoria de vots en l'enquesta del diari alemany *Der Deutsche* per a determinar la millor pel·lícula de l'any

FORA del documental, de la revista i dels dibuixos animats, aspectes del cinema sonor dels quals pot dir-se que han vingut a crear modalitats inèdites i completes en sí mateixes, tota la resta que ens han donat els

i els millors crítics cinematogràfics han declarat llur admiració incondicional per aquesta producció de King Vidor.

Quant a la part plàstica, creiem que les fotografies que acompanyen aquest article, són ja de sí mateixes prou eloqüents per a que calgui comentar-les.

productors americans són insulses operetes d'avant-guerra, barreges híbrides de music-hall i vodevil. La gent comença ja a estar cansada del fris monòton de les cames de les *girls* i de l'eterna repetició dels mateixos enganxosos temes dels ballables.

Calia quelcom més. I això sembla que ho ha assolit King Vidor, el formidable director de «*I el món marxa*», amb *Al·leluia*, film íntegrament

“MADAME X”

Faixes de cautxulina per a aprimar

**Faixes
Sostenedors
Cotilles
Espatlleres
Mitjes
etc. etc.**

Tot de cautxulina per
a aprimar
i vestir a la moda

Trametem Calalecs Gratuïtament

“MADAME X”

Rambla de Catalunya 24
Entre Cortès Catalanes y Diputació
BARCELONA

BRIDAL BRAC

Una de molt bona...

Josep Maria Planes m'ha dit:
— Voleu contar una historieta als
lectors d'IMATGES?

— Una historieta? Amb molt gust...

En sé una de molt bonica.

— Ah sí! aquella del viatjant que
volia baixar a Saragossa...

— No.

— Doncs, us escolto — féu ell.

Jo vaig començar:

— Vetaquí que una vegada...

Però ell em va interrompre:

— No... aquesta... ja la conec!

EUGENI XAMMAR

En sortir al carrer,
Imatges saluda tota
la Premsa i particu-
larment la catalana

Astronomia interna

Una d'aquestes nits, un amic nostre
va trobar pel carrer el famós astròleg
senyor Comes i Solà. I va pregun-
tar-li.

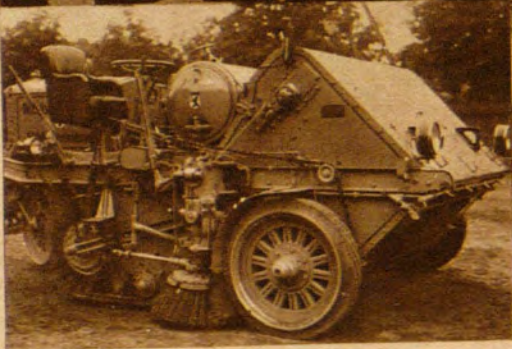
— Senyor Comes i Solà; ¿què fa aquesta
astronomia?

— Ai, fill meu — va respondre-li l'astrò-
nom; — ja són dues setmanes que no estic
per res; tinc un mal de queixal que em fa
veure les estrelles.

ROSSEND LLATES

Aquests senyors de la dreta, no són, ni poc ni molt els
marits de les senyores de l'esquerra. Es tracta d'uns
lords anglesos, que mirarien escandalitzats la manca
de gravetat amb què les alegres senyorettes porten
unes robes tan solemnes.

Dos mariners

L'altre dia a «Gambrinus» a tres quarts de qua-
tre del matí va entrar un mariner i va seure a una
taula.

Al cap d'un minut va entrar un altre mariner i
va seure a la mateixa taula.

Els dos subjectes tant podien ésser de «Puerto
Cabello» com de la Barceloneta, perquè s'ha de
dir que anaven una mica
picats.

Amb la confiança que
dóna l'alcohol varen co-
mençar el diàleg.

— Déu el guard.

— Déu el guard.

— Com està.

— Com està.

— Em sembla que el
conec.

— A mi em sembla que
tampoc m'ets desconegut.

— Sí, el dia tal, a la ta-
verna tal, a Marsella...

— Sí... exactament... a
Marsella.

— Però perdoni, ara
penso que jo no he estat
mai a Marsella...

— Es curiós, perquè dó-
na la casualitat que jo
tampoc he estat mai a
Marsella...

— Així...

— Així què?..

— Així deuriem ésser dos altres mariners.

En cas que volgués-
siau anar a Amèrica,
¿quin d'aquests dos
vaixells agafarieu?

JOSEP M.^a DE SAGARRA

De «Sinclair Lewis»:

«Sembla que fins en el cas que la
prohibició fos abolida, caldria esperar
unes quantes dotzenes d'anys abans
que els americans perdessin l'habi-
tud de beure.

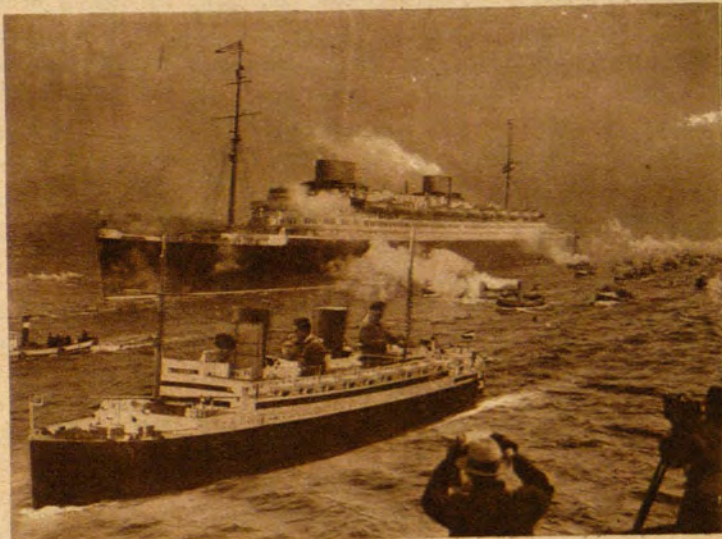
LES APARIÈNCIES ENGANYEN

Una màquina escombradora i un tanc. Evi-
dentment, la pacífica màquina d'escombrar
presenta un aire molt més bèl·lic

Les alegres lleis americanes

Massachussets. — La secció femenina del
«Board of education» ha aconseguit fer votar
una nova llei que prohibeix a tots els ciutadans de Massachussets de casar-se més de
catorze vegades a la vida..

Aquesta mesura enèrgicament restrictiva
ha deixat profundament consternada una
gran part de la població.

A Connecticut, els homes i les dones, encara
que siguin casats, vénen obligats a guardar
entre ells, en els llocs públics, una distància
mínima de dotze centímetres, sota pena de
multa.

A Los Angeles és privat de banyar dos
infants dintre la mateixa banyera.

A l'Estat d'Ohio, la
llargada de les camises
és controlada per la
«Board of education».

Maurice Chevallier, amb l'u-
niforme de príncep consort,
en el film «La Parada de
l'amor». ¿Us heu fixat en l'es-
cut que porta al «ros»? És,
ni més ni menys, l'escut
d'Espanya

Dotze barcelonins ens diuen quin barret prefereixen a l'estiu

EN un país com el nostre que ha dejunat de sufragi una pila d'anys, qualsevol cosa és ara un excel·lent pretext per exercir-lo. ¿Dieu que el barret de palla va de baixa, afirmeu que perd posicions? Aviat ho sabrem: vots són *trumfos*. No hem acudit ben bé al sufragi universal. Hem fet una tria tan completa i tan significativa com hem sabut. El resultat no és ben bé tants caps tants barrets, perquè hi ha algun vot a favor del cap nu. Sense trencadissa d'urnes, ni tupinades, ni fer votar morts il·lustres, el palla té les majories i el feltre les minories i el cap nu perd decididament l'elecció.

Santiago
Rossinyol

De cara a l'estiu — fa la pregunta — ¿quin barret preferiu: barret de palla, de feltre o sense res al cap? Per què?

Santiago Rossinyol

Com a tot arreu — i no pas per l'edat — li escau anar al davant. En el moment de parlar-nos, porta al cap un feltre negre, més correcte de color que de forma.

Per ara — diu — encara no he portat mai barret de palla al cap. Confio, però, portar-ne en la llarga vida que em

queda. Però el meu cap — que fan córrer que és un cap d'estudi — sembla que vol més aviat un barret que ho porti tot sense comprometre. El palla el trobo encarcerat. Em sembla que me l'hauria d'emprovar davant del mirall. ¿I volem saber com vaig comprar-me aquest? Anant per la Rambla, en el meu automòbil; vaig aturar-me davant d'un barretaire. Vaig cridar el mosso. Porta'm un barret com aquest — vaig dir-li—. I, si fa no fa, em venia bé.

Amadeu Vives

Joan Pic i Pon

El trobem al graó de la seva escala magnífica. Porta bombí a la mà:

— De fet — diu — porto durant l'estiu les tres menes de barret possibles: bombí — veieu? — palla i feltre. Generalment, de colors clars. Un mateix barret us fa l'efecte que, a la llarga, hi ha entrat el sol. Alternar-los és, fet i fet, la solució més fresquívola. Sense barret el cap? Els que prescindim del cabell no podem, a més, prescindir del barret.

Amadeu Vives

No porta encara barret de palla, quan ens diu:

— «A mi doneu-me el barret de palla. Anar sense res al cap pel món em fa tan estrany com anar descalç. De barret de feltre no he provat mai de dur-ne a l'estiu. Així és que la meua opinió no tindria fonament».

Comte de Güell

Comte de Güell

L'Alcalde de Barcelona està enfeinadíssim. Temes de conversa tan banals com el que li proposem, han desaparegut del seu radi d'acció. De totes maneres, encara ens és possible arrencar-li aquesta declaració.

— A l'estiu, fet i fet, barret de palla. Però si em veuen molt sovint amb barret de copa, dissimulin... És que sóc l'Alcalde.

Angel Pestaña

Porta un barret de feltre negre, petit i rodó i tan absurd que, en comptes de preguntar-li quin barret prefereix, li demanariem quin barretaire els hi fa.

— Deixeu-me anar sense res al cap — diu. I si no, un barret que sembli que no en portis. El mal menor — que en

diuen els teòlegs. Però en aquest temps, perquè m'agrada i per higiene, ni palla ni feltre: el cap nu i ben dret.

Emili Junoy

Duu un barret fort que l'acaba d'arrodonir:

— El cap l'he perdut moltes vegades — ens diu — però el barret, fins ara, mai. Com a bon català, m'he recordat sempre del què em costava. A l'estiu, doneu-me el barret de palla. Per què? Perquè és lleuger i la lleugeresa és, fet i fet, la meua flaca. I ara que parlem de barrets, feu-me el favor de

Angel Pestaña

protestar, en nom meu, del preu abusiu que us fan pagar als cabarets per guardar-lo. Amb el que pagueu en tres o quatre dies, us en podeu comprar un altre. Per l'amor de Déu feu-ho constar!

Josep Samitier

Porta un feltre gris. — Com a bon jugador professional — diu — hauria de decidir-me pel barret fort. Fet i fet, és el que té més retirança amb la pilota. El palla té també una pila de condicions per rodolar. A l'estiu, alterno, sense miraments, el palla i el feltre gris. ¿Anar sense res al cap? Em faria l'efecte que m'entre- no pel carrer.

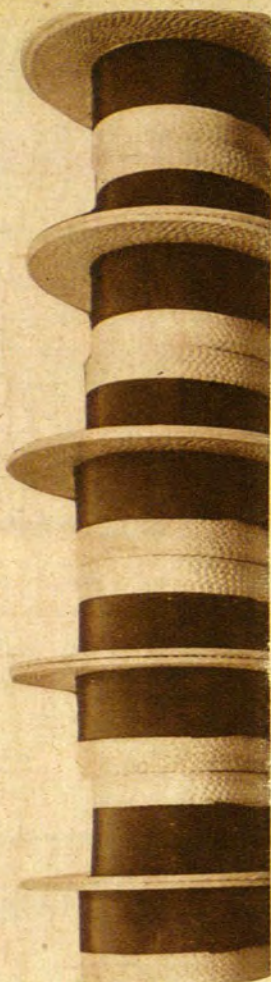
Enric Borràs

Va descobert. És al rebedor de casa seva. Al penjarrobes hi ha, però, un bé de Déu de barrets. Hi podria representar tot el repertori, llevat de «El Cardenal».

— Em quedo amb el barret de palla — ens diu. — Per comoditat, simplement. Per substituir el feltre. Perquè no sabria avesar-me a anar sense res al cap...

Emili Junoy

Josép Samitier

sacrificar, sense esforç, una mica de confort, per una mica d'estètica.

Pere Rahola

Sota el bombí, li surten els dos rulls a banda i banda, que sota el palla deuen lluir molt més.

— La meua il·lusió — ens diu — fóra anar sense res al cap, però com que sóc calb, m'he de quedar amb les ganes. Ara, a l'estiu, a més de fer poca patxoca, hi ha el perill d'una insolació. El palla em permet prescindir del feltre, excessivament calorós. Per això, a l'estiu, en porto sempre. A falta de cabells, bona cosa és la palla — diu — amb un decidit accent de resignació.

Enric Borràs

Joaquim Pellicena

És el primer barret de palla de Barcelona. Se'l posa per Pasqua i no se'l treu fins per Tots Sants. El dia que ens allarga aquesta quartilla el porta nou de trinka:

«Voto pel palla perquè rima molt millor amb els vestits clars de les noies i amb l'esclat lluminós del sol. És lleuger, fresc, bonic. La higiene i l'estètica el recomanen. Els tons de les fulles dels arbres el justifiquen. El feltre, a l'estiu, és massa trist.

Ara que anar pel món amb el cap descobert no deixa d'ésser una bella actitud. La testa nua de l'home ofereix sovint una sensació de baronívola dignitat, d'ancestral altivesa.

Però, entre no dur res al cap o dur-hi el palla, hi ha un terme mig, que em sembla el més elegant. I és portar el barret a la mà,

Eduard Flaquer

Ens diu per tel·lèfon:

— Voto pel feltre. És lleuger i, a més, flexible. I tothom que aspira a ésser més o menys gentliment ha de saber

com una salutació ritual a l'exuberància estiuenca de la natura. Així juga més gentilment, sota les veles de les platges o els pins de les muntanyes, amb els gràcils ventalls de les dametes i de les dames».

Josép M.ª de Sagarra

Porta, en el moment de parlar-nos, un autèntic bombí, comprat a Londres.

— Si gosés, — diu — portaria tot l'any barret fort. Pudorós de mena, ara, a primers de juny ja no goso. Adopto, com a solució, el feltre gris, que he descobert que lliga delicadament amb el to de la meua cara.

Eduard Flaquer

No em parreu del palla. Em suggereix una sensació massa alimentícia. A més hi ha un perill: encara queden barcelonins que foren capços de devorar-me'l en sortir de casa.

..

Ja haureu notat que no sovintegen massa les respostes rotundes. Fan el què poden per quedar bé amb tots. I és que, en definitiva, el que es comprometés als ulls del feltre amb quina cara se'l posarà a la tardor?.. Ara, val a dir, en desagravi del feltre, que ni els més entusiastes del barret de palla no senten pas una gran impaciència a adoptar-lo. Durant els dies en què ha estat feta l'enquesta (del 12 al 18 de maig), llevat del Sr. Pellicena ningú no portava encara barret de palla.

..

Encara hi ha un punt a anotar o a aclarir: el del cap nu. Té, en la nostra enquesta, partidaris aferrissats i enemics implacables: el Mestre Vives, posem per cas.

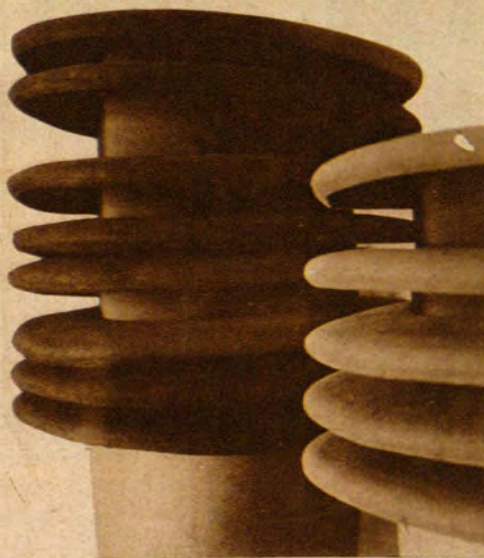
Pere Rahola

El compositor de «La Balanguera», que sap d'allò més teologia, ha aprofitat l'ocasió per fer una frase d'un gest ascètic remarcable. Us n'heu adonat? Diu que anar pel món sense res al cap li fa tan estrany com anar descalç.

La frase és encara d'un franciscanisme més pujat, si hom pensa que el mestre Vives té una envejable cabellera, rinxolada permanentment.

..

Quin paper fan els calbs en la nostra enquesta? N'hi ha dos de primera: Pere Rahola i Josép M.ª de Sagarra.

El popular ex-diputat per Barcelona en parlar de capells, sent una enyorança del cabell, que no arriba a disimular prou bé. El poeta ja no en parla. Fa l'efecte que aquests anys de dejuni parlamentari l'hantingut prou retret per no adonar-se de l'enyorada cabellera, fins en vigílies d'una nova actuació. Val a dir que la cosa és salvada per part de Pere Rahola amb aquell enuig somrient i aquell do d'improvisació feliç que li ha valgut tants èxits i que n'hi guarda encara molts.

..

Hi ha un opinant il·lustre que no s'ha limitat a respondre la pregunta. Ha establert un paral·lel entre la primera virtut del palla i el seu tarannà. És — ja heu endevinat — Emili Junoy — troba el barret de palla lleuger com ell. Els que coneixen Emili Junoy només de vista, ¿què pensaran dels opinants il·lustres que prefereixen el palla, precisament per alat?

Joaquim Pellicena

..

Entre aquestes testes en manca una de ben egrègia: la del Mestre Millet. No és pas que s'hagi negat a respondre. Ha defensat el seu tenuíssim feltre negre, però ho ha fet duent el cap una formidable gorra rogenca que dona als seus ulls i al seu bigotí una expressió ruskiana que no té preu. Tenim, en

Josép M.ª de Sagarra

cartera, aquest retrat que prometem als nostres lectors des d'ara. M.

LES "GIRLS" DE LA PAULETA

Hi ha coses que no cal explicar, i persones que no cal presentar-les. Per exemple: ¿Qui fóra tan còndid de voler explicar a un barceloní que és la Pauleta Pàmies? Tant se valdria voler-li ensenyar com se fa per anar a peu.

Però de moltes coses famoses se'n parla i no se'n sap res. Nosaltres estem segurs que la majoria dels nostres lectors agrairan que els donem una visió plàstica del què és l'acadèmia de la Sra. Pauleta.

JA HI SOM

Carrer de Sant Pau. Una escaleta. El

—Què se'ls oferiria?

Se'ns ofereix treure unes fotografies de les noies de la seva acadèmia; les cèlebres «noies» de la Pauleta, un dels orgulls de la ciutat comtal. Li ho expliquem tant bé com sabem.

Hi ha un petit moment de silenci. Després ens respon la Pauleta. Només hi ha les noies menudes; un altre dia avisarà les grans, les que en saben de debò. Nosaltres demanem que, fet i fet, ens deixi veure aquelles menu-

La famosa Pauleta Pàmies. Per les seves mans, és a dir, per la seva acadèmia, han passat totes les ballarines d'aquest país...

Un quadre plàstic, a la manera dels bons temps de la senyora Pauleta

primer replà. Sentim una remor darrera la porta. Truquem. Una estoneta. S'atura la remor. Una nena amb «maillot» i els cabells lligats amb una cinta ens surt a obrir. La seva cara recorda les pintures de l'Obiols.

—Ara, Pauleta?

La nena fa dues passes cap a una porta vidrera i fa:

—Mestressa!

Uns segons després ens trobem davant la mateixa Pauleta. És la Pauleta de sempre; la mirada enèrgica i un cert aire de comandament. Duu a la mà un bastó; diríeu que us parla un general de Napoleó, o el mateix Frederic de Prússia en persona.

Ens mira i després somriu amb aquell aire inconfusible de les persones que s'han passat anys tractant amb senyors de la junta del Liceu:

des. Sempre ens ha plagut la gràcia ingènua.

LA SALA

Una sala d'acadèmia de ball és un lloc on es treballa, i de valent. Però, als ulls d'un profà diríeu que és un lloc per a jugar-hi. A terra un trespol amb sots que, per ci per lla, assenyalen els camins habituals de les dansarines en llurs evolucions.

Aquestes noies, tal com les veieu — més ben dit: tal com no les veieu — estan fent puntes. Unes puntes que no són de colxí, precisament

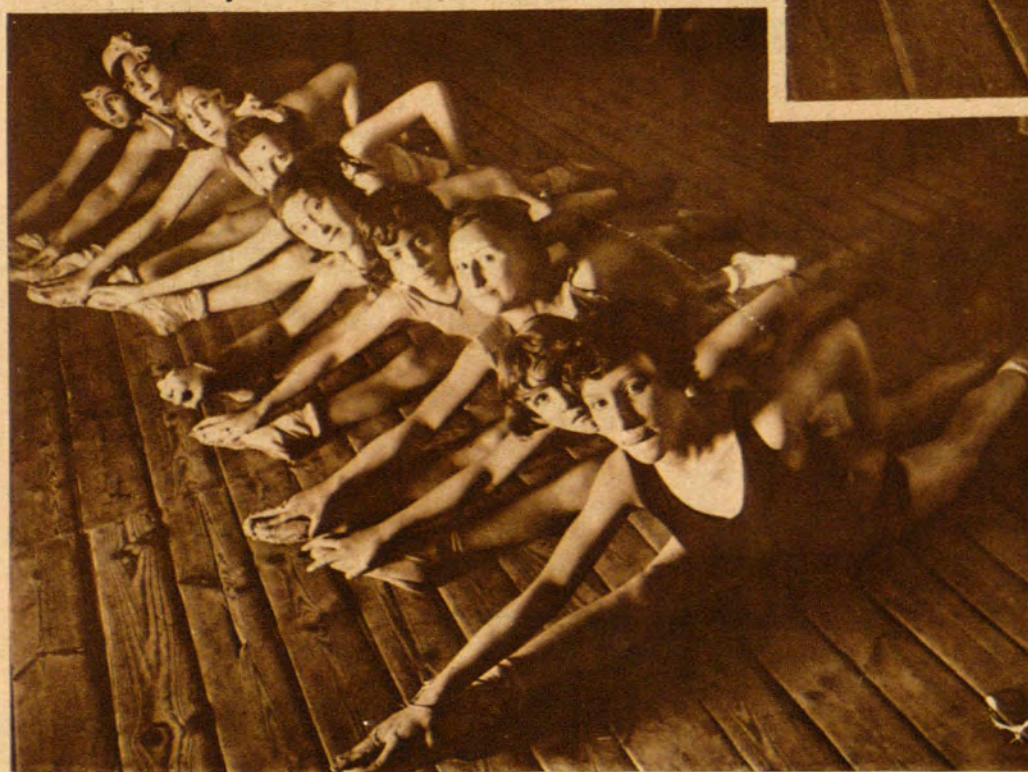

L'efecte resulta una miqueta irregular, oi?
Quan seran més grans ja ho faran millor

Un mirall que agafa tot un pany de paret i que, per als estudis coreogràfics ve a ésser com un llibre de consulta. Les noies corregeixen al seu davant les poses i aprenen l'art de conèixer-se a si mateixes, tan recomanat pels filòsofs.

Un piano en un recó i cadires al llarg d'un pany de paret. La del mig és la càtedra de la Pauleta. A banda i banda les mares que tenen filles que volen perfeccionar-se la gràcia del cos i del gest en els exercicis de la dansa.

Totes les parets estan cobertes de retrats de dansarines, tiples, tenors, disfressats i sense disfressar, amb dedicatòria, curta o llarga, recents o de l'any de l'Exposició. En fi, des de les parets, cinquanta anys de teatre líric ens contemplen.

Ahl, i un cantiret a la vora. Un humil cantiret de terrissa per a refer els esperits.

LES "NOIES"

Una pila de nenes, des dels set anys al vint, corren, salten, fan tombarelles i s'enraonen a crits. Un altre crit, més fort, de la mestra, aconsegueix una mica de silenci.

Amb una mica de feina s'arreglaren per a ésser retratades. L'amic Cases, home de consciència, cercant angles originals les té llarga estona en una pose. El personal se'ns desmoralitza.

D'aquí uns quants anys, aquestes noies ballaran flamenc amb una gràcia de mil dimonis...

—Si esteu quietes us donaran caramels els diu la Pauleta amb un to com d'amenaça.

Això fa el seu efecte. Tothom s'arreglera. Nosaltres quedem sorpresos del gran poder que tenen les paraules dolces, és a dir, les que expressen prometença d'alguna cosa dolça al paladar i anem a buscar quatre lllaminadures.

Al tornar, tot havia anat com una seda.

Es succeeixen més i més fotografies. Es van acabar els caramels.

Quan hem acabat se m'acosta una de les nenes i em diu amb to confidencial:

— Sap? Si no haguessin estat els caramels no haurien tret res de nosaltres.

El grand-écart, ja ho podem dir, els ha sortit d'allò més bé...

ROSSEND LLATES

la llegenda del di

L'especialista del Districte V sosté la teoria que tots els altres ciutadans de Barcelona no saben absolutament res de l'esmentat Districte V, que la part realment bona i interessant del famós barri no és pas allò que tothom ha vist o es té en situació de poguer veure, sinó precisament allò altre que ell coneix tan bé. Breu: si tenim la paciència d'escoltar un d'aquests sants homes, acabarem per descobrir que el veritable Districte V no té res a veure amb el Districte V. Més, encara: que el Districte V de debò no existeix, perquè es troba en un altre districte...

«La Criolla»

Cal començar, és clar, per «La Criolla». L'establiment es troba en ple carrer del Cid i el rètol lluminós que penja de dalt a baix de la façana embruta el pobre paisatge urbà amb una resplendor vermellosa. Són dos quarts de dotze. Les voreres i la calçada, plenes de gent i d'escombraries, i de tant en tant, unes breus aparicions d'un sereno que sembla arrancat d'una felicitació de Nadal. Les cases i les persones participen del mateix aire de misèria i mai sabreu si la brutícia de les parets ve dels homes i les dones que s'hi arrepengen, o viceversa.

El gran rectangle tèrbol de «La Criolla» és ple de fum, de tango, d'obers, de soldats, de dones despintades, de mariners, de crits i de xivarri. Els espinguets del metall de l'orquestra tallen l'atmosfera carregada com una ganyeta parteix un tall de cansalada. Els cambriers evolucionen per mig del tràngol defensant les safates plenes de vidre amb un art que té més d'equilibrista que de cafeter. Un groom cor-

rectíssim, vestit de legionari, descobreix la trampa del local. Reparteix unes targes que diuen, en cinc idiomes, que «La Criolla» és el bar més popular i típic de Barcelona. Aneu a saber!

Mentrestant... els lladres, els carteristes, els terribles assassins, on són? Una parella d'anglesos que tenim a la taula del costat, sembla que els cerquen. Aquesta bona gent perdrà la nit. L'Agència Cook i el Baedeker els han ensarronat.

— Vostès, són periodistes?

El que ens interroga és un tipus que només us el sabem imaginar imprimint les seves marques digitals en alguna banda. Massa clàssic, massa treballat potser, perquè sigui un lladre de debò.

Ha assenyalat la màquina d'En Cases amb un gest del mentó:

— Si fan una fotografia, sap, jo no hi vull sortir. A la millor, els que tenim família a fora, podem tenir un disgust, si ens veuen retratats en un local d'aquests... No sé si m'entenen el sentit...

«Cante jondo»

Quatre passes més enllà de «La Criolla». Un cafetó destarlat. Parets de fusta, embans de cartó, sostre de roba. Tota mena d'olors — cap d'agradable — tres parroquians, quatre amistats de la casa, i un parell de gitanos que toquen la guitarra. Un parell de gossos lluints i ben alimentats es cuiden de donar la única sensació de confort de l'establiment.

El mosso de la casa se'n desfà en explicacions:

— Quina llàstima que hagin vingut tant d'horat! Tenim tots els artistes fora. Han anat a un concurs, a Sans. De totes maneres, no poden trigar

La vorera del carrer s'ha convertit en mercat ambulat. Els venedors no tenen precisament, una gran cara de bon humor...

En el cor del Districte V, a les onze del matí. Tot això no fa pensar gens en la cocaïna, oi?...

a tornar... Els esperem. porten en veu baixa, groc horribles, amb pos de b. Estan immòbils, sense dir.

Aquí tenim els artistes que en el concurs de Sant petit tablado, s'assenen cadament la guitarra. Un

— Diuen que, ja que un regalet... Els són artístic.

Quant sortim al carrer — Lo que han hecho u tanto trabajar en el sine

Quina idea deuen tenir s'havia limitat a tirar una

Una punyalada, ben demanada...

És la una de la nit i el

Tota la llegenda negra del barri «Xiao» resulta una mica incomprensible davant d'aquesta animada escenamatinal, en la qual els infants hi juguen un paper brillant...

A primeres hores de la nit el cafetó flamen pres una honesta destina

Districte V.

esperem. Mentrestant, hi ha una gran calma. Les converses es
daixen gronxades pel ritme apagat de les guitarres. Tres velles
posades de bruixes de film innocent, són al voltant d'una taula.
Sense dir cap paraula.

els artistes! El «quadro» porta una mica de malhumor. Sembla
urs de Sans hi ha hagut unes grans injustícies. Pugen tots al
s'asseuen uniformadament mirant el director, que polsa deli-
tantes. Un instant després el mosso ens ve amb una ambaixada:
ue, ja que els volen retratar, potser seria millor que els fessin
ls són artistes, sap? i s'han de guanyar la vida...

im al carrer, ens aconsegueix un dels artistes del «quadro».
an heu uostedes, ¿no será para er sine sonoro? ¡Me gustaria
en er sine sonoro!

deuen tenir el artistes flamencs del cinema sonoro? En Cases
a tirar una foto, amb una mica de magnesi...

«De l'art, que
encara bellu-
ga!... ¿L'aneu
volent, el
Districte V?

lada, ben
a...

de la nit i els

nda
l'ao
In-
ant
a es-
qual
quen
t...

hores la tarda,
amen presenta
a destinació...

vadors de la literatura negra del Districte V.
Aquest cau de misèria gris, trista i monòtona
ha fet florir unes terribles tirallongues de prosa
castellana d'una qualitat semblant a la dels
aliments que emplen els plats del rònc taulell
de la casa. I això, dit sigui sense intenció d'o-
fendre el cuiner de «La Mina» ni als literats del
Districte V.

A «La Mina» hi ha dues menes de clients.
Els que, pagant seixanta cèntims tenen llit
propi per a passar la nit. Els altres, més mo-
destos, que, prenent una consumació qualsevol,
tenen dret a dormir fins a les sis del matí pels
bancs i les taules de la taverna.

Aquesta nit «La Mina» està molt concorreguda
i a la tèrbola mitja llum de la bombeta ofereix
el seu habitual aspecte sinistre.

Darrera el taulell, un jove, amb ulleres de
carei i suèter de llana, ens dona quatre expli-
cacions sobre la casa. És un xicot carregat de
bones intencions. És aficionat a la fotografia, a
la pintura, a l'escultura, a la literatura i entre

carrers d'aquest barri són gairebé deserts. La gent
de la mala vida, com la gent d'ordre, es retiren
d'hora. L'excursió no ofereix altre perill que el
d'atrapar una torçada de peu. Els adoquinats
—val a dir-ho— no són cap model d'urbanització.

Arrepenjada a una porta hi ha una
dona, grossa, grossa, amb unes faldilles
curtes, curtes, que donen al seu cos una
silueta esfèrica.

—Escolta, maco, vols donar-me una
cigarreta?

—Amb molt gust. I... com marxa, això?

—Això? Molta tranquil·litat i molta misè-
ria. Abans, si ho demanaves ben demanat,
fins trobaves algú capaç de clavar-te una
punyalada. Però, el que és ara...

Una pedrera lite- rària

«La Mina», la famosa
«Mina», ha estat una ve-
ritable mina per als culti-

Aquest parell de
tipus, ben clàssics,
de noctàmbuls,
s'han llevat de bon
matí per vendre
una mica de sabó.

A la nit, el cafetó flamenc està una mica més concorregut. Els clients estan tristos, tal com correspon a una bona «juerga» andalusa

servei i servei, cultiva una mica cada una d'aquestes belles arts.

— I ja em veu — ens confessa — aquí, darrera el tauler, fent d'amo. No és pas això el que jo voldria! Si no fos per la mamà...

Aquestes tendres confidències ens han estat fetes en el cau més tèntric del Districte V.

El barri dels artistes

El dibuixant Benigani forma part de l'expedició en qualitat de *connaissanceur*. És ell el que

ens mena cap un bar que sembla que ha d'estar molt bé.

Ja hi som. «Los Gabrieles». L'amo que s'acosta, i...

— *Ya lo ven ustedes. He montado un establecimiento cubista. Como yo soy un poco artista...*

Aquest també és artista? I tant! Es tracta precisament d'En Nanin, artista de *music hall*, ben conegut dels clients

¿Una escena de pel·lícula alemanya? No. És el bar «Los Gabrieles», que l'artista Nanin ha decorat amb una mica de fantasia

En ple carrer de Cid, els viants, la nit, i el rètol lluminós de «La Criolla» s'esforcen a donar qualitat literària a la foto

La famosa «Criolla» en el punt àlgid de l'animació

del Principal Palace. En el seu bar es barregen el flamenquisme més castís i una mena de modernisme passat pel portal de l'Arc del Teatre.

En Benigani, escèptic dintre el pessimisme, fa una pregunta indiscreta:

— I a quina hora passa el carro de la cocaïna?

La llegenda del Districte V

A les onze del matí el barri «Xino» ofereix una animació bigarrada i colorida. Les voreres han estat convertides en mercat ambulant de tota mena de mercaderies. Els tipus més clàssics que heu vist la vetlla els descobriu ara venent, l'un, barres de sabó; l'altre, elàstics i corbates; el de més enllà, patates i tomàtocs...

Aquelles velles horribles de la nit, ara, a la llum del sol, s'expliquen molt més, i quant veieu llurs opulències evolucionar pesadament entre els coves de verdura, trobeu que l'atmosfera literària es va descolorint, descolorint...

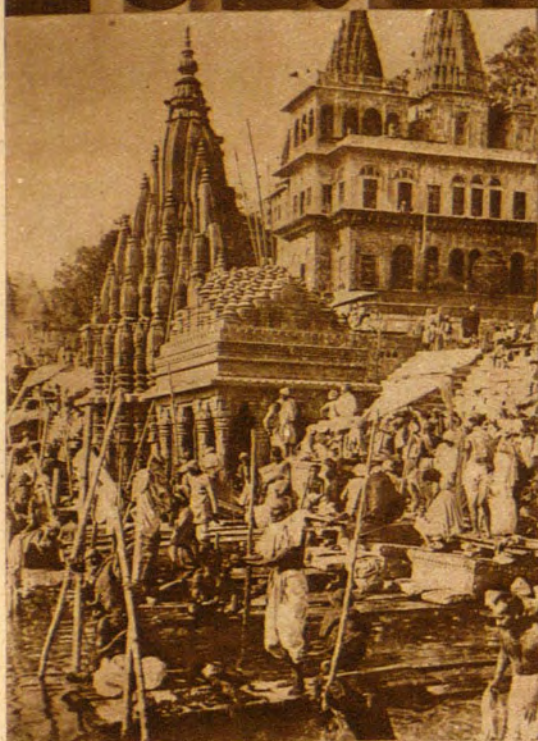
Ha estat una llàstima que fossin els literats els que «descobriessin» el districte V. Fóra molt millor que l'hagués descobert la Comissió d'Hygiene.

JOSEP MARIA PLANES

(Fotos de Cases)

MIRALL DEL MÓN.

El Ganges, el riu sagrat de la Índia, ha estat darrerament l'escenari d'un magne festival religiós al que han acudit uns quatre milions de pelegrins. L'estat d'efervescència política que viu aquests dies el gran imperi oriental no va deixar de reflectar-se en aquesta festa religiosa. Les tropes angleses, prudentment, van fer els ulls grossos...

Hi ha moltes maneres d'arribar a la celebritat. Per exemple, aquesta bella mulata es veu retratada en tots els periòdics del món per haver menyspreat un avançat iós contracte que li oferia una empresa cinematogràfica. Ella diu que no vol despendre's del seu vestit (?) primitiu.

Aquests nois que miren amb tanta atenció aquestes maquinetes de tren, no creuen pas que juguin. Són els alumnes d'una escola ferroviària d'Anglaterra en pla d'estudis.

FOT. KEYSTONE

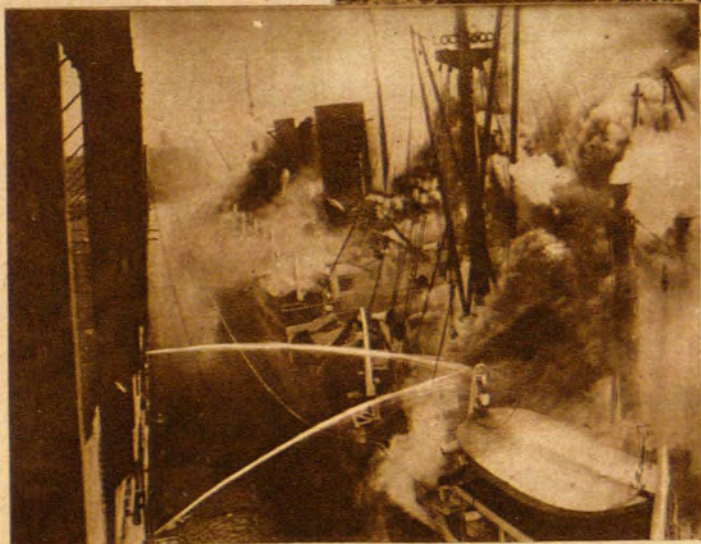

L'emoció de les grans velocitats. Un dels «bòlids» que passejaven per aquest autòdrom de Califòrnia ha sofert l'accident que els lectors poden contemplar. Del conductor no se n'ha cantat mai més gall ni gallina.

Després de la fotografia anterior, aquesta esquadrada d'avions americans en correcta formació dona una sensació de seguretat molt superior a la que ofereixen els racer del damunt.

És clar que és una llàstima que aquest vaixell—el «München»—fos destruït pel foc en el moll de Nova York. Però la fotografia fa tan bonic...

No és pas sols aquí que els camps de futbol serveixen per a celebrar-hi festivals més aviat poc esportius... Aquí tenim un estadi de Budapest convertit en «sala de concerts». De concerts una mica especials, val a dir-ho.

Un senyal de distinció és afaitar-vos amb

PASTA NIX

La vostra epidermis esdevindrà fina, turgent, jove i sana, utilitzant aquest suavitzant, i l'operació d'afaitar-vos ja no serà una diària tortura, sinó un acte normal que accomplireu amb satisfacció i sense molèstia.

ESCENES CIUTADANES

La platja de la Mar Vella

FABRICA DE
JOYERIA Y
PLATERIA
HIJO DE A.

ORIO

FUNDADA EN 1854
C. CIUDAD ZARAGOZA

Exposició de

**Festes
extraordinàries
durant
els
darrers
mesos
del
Certamen**

**Festivals deportius
Concerts
Esplèndides il·luminacions
Focs artificials
Festa nocturna al port
Revetlles de Sant Joan
i Sant Pere**

Barcelona 1930

L'ASSASSINAT DE ROGER ACKROYD PER A. CHRISTIE TRADUCCió PER A. MATEU

CAPÍTOL PRIMER

El doctor Sheppard pren el seu desdejuni

LA senyora Ferrars morí la nit del 16 al 17 de setembre, un dijous. Cap a les vuit del matí del divendres em vingueren a cercar. Però no hi havia ja res a fer: la mort datava d'algunes hores.

Poc després de les nou tornava a casa. Vaig obrir la porta amb la meua clau i expressament vaig restar en el vestibul alguns moments més dels que eren necessaris per penjar el meu barret i el meu gabany. En realitat estava transformat i preocupat. No pretendré pas ara de dir que des d'aquest instant hagués previst els esdeveniments que havien de descabellar-se durant les setmanes següents, car això no seria exacte. Però el meu instint m'advertia que tenia davant meu moltes emocions.

Un soroll de tasses remogudes, acompanyat de la tosseta seca de ma germana Carolina, m'arribà del menjador, la porta del qual s'obria a l'esquerra del vestibul.

—Ets tu, James? digué la meua germana.

Aquesta pregunta era ben bé inútil, car, quin altra persona hauria pogut entrar així? Justament per mor de Carolina m'entretenia al rebedor.

Kipling ens diu que la divisa de la mustela pot resumir-se en aquesta curta frase: «Fuig i ves a la descoberta».

Si mai Carolina pensa a fer-se les seves armes, li aconsellaré d'adoptar l'efigie d'una mustela. No obstant i quant a ella, podria suprimir-se la primera part de la divisa, car, tot restant pacíficament a casa, ma germana fa un nombre incalculable de descobriments. No sé pas com s'ho pot fer; però la cosa és innegable. Jo suposo que les criades i els proveïdors constitueixen la seva oficina d'informació. Així, quant ella surt de casa, no és pas per a recollir notícies, ans al contrari per a escampar-les. En això hi és extraordinàriament experta.

Era aquesta particularitat del seu ca-

ràcter el que em causava una certa perplexitat.

Fossin els que fossin els detalls que donés a Carolina sobre la mort de la senyora Ferrars, el poble tot sencer els coneixeria al cap d'una hora i mitja.

Està clar que en la meua qualitat de metge tinc respecte pel secret professional. Així, m'he acostumat a no confiar mai res a la meua germana. Ella però, descobreix generalment allò que jo li he amagat; mes jo tinc la satisfacció íntima de no ésser-ne responsable.

El marit de la senyora Ferrars morí just un any abans i Carolina mai no cessà d'afirmar, sense tenir-ne la més petita prova, que la seva muller l'havia emmetzinat. Ella es burla de mi quan jo dic que el senyor Ferrars morí d'una gastritis aguda, agreujada per la constant absorció de begudes alcohòliques. Jo reconec que els símptomes de la gastritis aguda i de l'emmetzinament per l'arsenic s'assemblen un xic; mes Carolina recolza la seva acusació damunt de consideracions ben diferents.

—No teniu més que esguardar-la!—li he sentit a dir mantes vegades.

Tot i no éssent molt jove, la senyora Ferrars restà molt seductora i es vestia amb gust, per bé que amb simplicitat. Això no vol dir que no hi hagi moltes esposes que facin venir llurs vestits de París, sense que per això emmetzinin llurs marits.

Mentre m'entretenia en el vestibul, pensant en totes aquestes coses, la veu de Carolina s'aixecà de nou, una mica més seca que la vegada primera.

—Què fas, doncs, James? ¿Per què no vens a desdejunar-te?

—Ja vaig, dona,—responguí vivament. Estic penjant el gabany.

—Hauries tingut temps de penjar-ne una dotzena, des que has arribat.

Tenia raó.

Vaig entrar al menjador, vaig besar com d'ordinari la galta de Carolina i em vaig asseure davant del plat d'ous amb pernil, ja una mica fred.

—Molt dematí t'han cridat,—observà Carolina.

—Sí,—vaig dir, a King's Paddock, per la senyora Ferrars.

—Ja ho sé,—reprengué ma germana.

—Com que ho saps?

—Annie m'ho ha dit.

Annie és la nostra cambrera. És una galant dona, però xerraire.

Va haver-hi un silenci durant el qual vaig continuar menjant l'esmorzar. El nas llarg i prim de Carolina tenia al seu extrem un lleu tremolor, el que succeeix quan està agitada per la curiositat.

—I què? va preguntar.

—Mal negoci. No hi havia res a fer. Es deu haver mort mentre dormia.

—Ja ho sé,—tornà a dir ma germana.

Aquesta vegada em vaig sentir vexat.

—Tu no ho pots saber,—vaig dir-li—Jo mateix ho ignorava tot abans d'arribar

allà i no he dit res a ningú. Si Annie està al corrent, és que té el sentit de la doble vista.

—No és pas Annie qui m'ho ha dit, sinó el lleter, que ho sabia per la cuinera de la senyora Ferrars.

Com ja tinc dit, Carolina no té necessitat de bellugar-se per a conèixer les notícies que vénen fins a ella, tot naturalment.

—I de què és morta? ¿El cor se li ha parat?

—No t'ho ha dit el lleter?—vaig preguntar irònicament.

Però el sarcasme es en va per Carolina, que no el comprèn pas.

—No ho sabia pas,—responguí.

Era evident que sabia la veritat tard o d'hora. Tant se valia que la sabés per mi.

—Ha mort per haver pres una dosi massa forta de veronal. Patia d'insomnis feia algun temps i ha hagut d'equivo-car-se.

—Apa home,—exclamà Carolina,—digues que s'ha suïcidat.

¿No heu remarcat mai que quan alimenteu una convicció de la qual no voleu parlar, la negueu furiosament si és expressada per una altra persona? Vaig cridar indignat:

—Sempre seràs la mateixa. ¿Per què la senyora Ferrars s'havia de suïcidat? Vi-

(Seguirà en el número vinent)

La Itàlia feixista "Les armes són més belles que els grans mots"

A MB motiu del seu viatge a través de la Itàlia i pels discursos que Mussolini ha fet al

poble feixista, l'atenció del món sencer s'ha fixat novament amb el Duce i les camises negres.

En un dels seus discursos Mussolini ha dit:

"Les armes són més belles que els grans mots". Malgrat aquesta afirmació, sembla que tant el cap feixista com els seus companys encara no s'han decidit a prescindir dels "grans mots". Veieu-los en aquesta sèrie d'actituds declamàtores, que tenen tota l'empenta i tota la teatralitat de la fuga més autènticament mediterrània. ¿Qui diria que són aquesta gent la que blasma dels efectes de l'oratorària?

Els braços enlaire, l'actitud enèrgica, fa l'efecte que tots aquests oradors provenen d'una mateixa escola d'oratorària.

¿Què faran els feixistes si no poden dir "grans mots"?

El feixista Rossoni, més fred, més concís que els seus abrandats companys.

El ministre Balbo, parla de la puixança del feixisme.

Tres actituds de Mussolini. Un discurs acompanyat de grans gestos, produeix doble efecte. Mussolini ho sap molt bé...

Fochi, un dels oradors preferits pel públic amant dels grans efectismes.

"Podem cridar perquè tenim raó", diu aquest orador de gestos categòrics.

CASA BORRULL

Xarxes per a tennis, futbol, etc. - Hamaques - Bosses
Cortines de Xarxa
Articles de pesca

Plaça de les Olles, 9

IMATGES

SETMANARI GRÀFIC
D'ACTUALITAT

Surt tots els dimecres

Número solt: 40 cèntims

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, semestre. 10'00 ptes.

Fora » 10'50 »

Administració i venda

LLIBRERIA CATALONIA

Plaça Catalunya, 17 Tel. 12436

URALITA
EL MILLOR MATERIAL PER A TEULADES

BARCELONA
Plaça Antoni Lòpez, 15
Telèfon 16556

1830 - La festa romàntica del Laberint - 1930

En els jardins del Laberint, l'esplèndida finca que el Marquès d'Alfarràs posseeix a Horta, es va celebrar la setmana passada una brillant festa commemorativa del Centenari del Romanticisme. Hi van prestar el seu concurs un estol de noies i joves de la societat barcelonina i el cos de ball del Teatre de Llicé

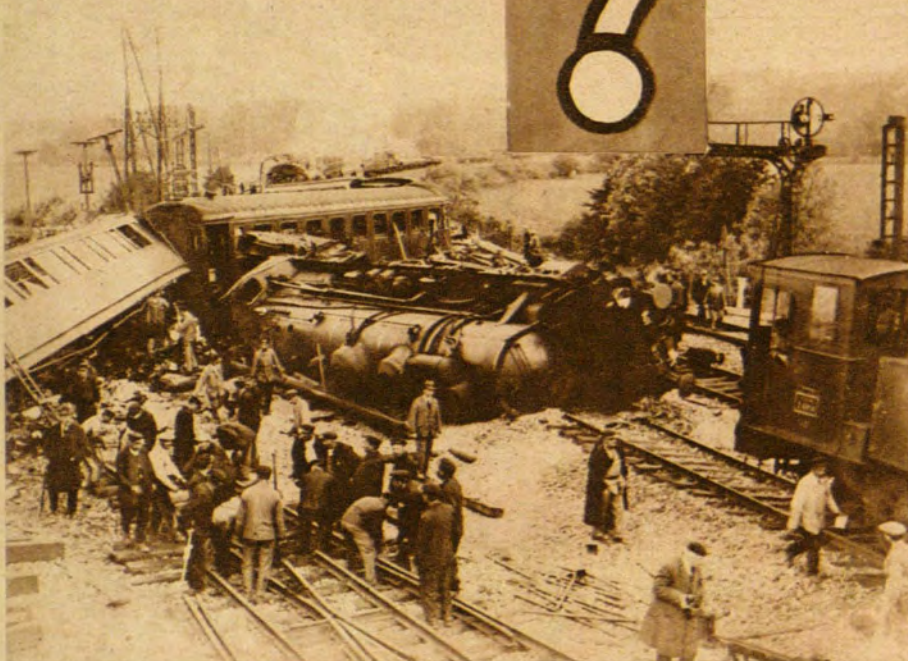

1830?... 1930?...

Els vestits de l'època romàntica es retallen amb tota la seva gràcia sobre el fons favorable dels magnífics jardins

FOTOS GASPÀ

A l'entrar a l'estació de Montreuil, el ràpid Paris-Marsella va descarrilar. De la desgràcia resultaren set morts i vuit ferits. Sembla que el descarrilament fou provocat per atemptar contra la vida del cap del govern francès, André Tardieu, el qual, per un canvi d'última hora, no va agafar aquell ràpid, tal com tenia anunciat. — En les fotografies: M. Tardieu, i dos aspectes del lloc del sinistre, poc després del descarrilament

Els darrers temporals han ocasionat considerables pèrdues arreu d'Europa. La foto representa l'estat en que varen quedar algunes cases de Madrid, ensorrades pel temporal d'aigua. Entre les runes, fou trobat el cadàver d'una velleta

La famosa estafa dels dos milions, a Madrid. — A dalt. — El súbdit suec Carles Magne Lind, que va entregar el xec de dos milions de pessetes a Josep Serrau, el qual s'ha fet fonedís. A baix. — Josep Serrau, periodista i ex-governador, al qual s'acusa de l'estafa dels dos milions

El públic que gairebé omplia l'Estadi va voler homenatjar els nostres atletes que tan brillant paper feren a Itàlia. El final de la cursa de 400 metres, que va guanyar Laboardette.

Davant de 40.000 persones es va celebrar a l'Estadi el matx Bascònia-Catalunya. Una sortida inútil de Zamora. El defensa De Mur ha allunyat el perill.

Languedoc-Catalunya (rugby).— El mig quart francès inutilitza el placatge que intentava l'avant català.

La jugada que va valer el gol que va donar la victòria a Bascònia, contra Catalunya.

En el torneig internacional per la Copa Davis, el Japó ha eliminat Espanya. —Ohta, l'admirable jugador nipó es prepara per a la lluita.

UNA MALA JORNADA PER A L'ESPORT CATALÀ...

La setmana esportiva ha estat ben poc favorable per als nostres atletes. Tant en la Copa Davis, com en el Bascònia-Catalunya (fútbol), com en el Languedoc-Catalunya (rugby), els nostres representants han estat batuts. Es ven, decididament, que els finals de temporada no ens provenen.

Copa Davis. — Un admirable revers del japonès Ohta, guanyador de Juanico.

Malgrat la fuga que posaren en els començaments del matx, els nostres ruggers foren batuts llargament pels representants del Languedoc.

Les "Girls" de la Pauleta

*Sota el graciós arc de triomf que li fan les cames de les seves deixebles,
Pauleta Pàmies contempla l'amable lector del primer número d'IMATGES*

(Vegi's la informació de les pàgines centrals)